

fåfka och släp, med båd' Turkar och tråp, Tron
då, såkert de icke så lätt strämma of.

10. Så klingom kamrater! nu slutas min
sång, Och drickom igen, så blir tiden ej långa;
Ty i spel och i dans, der bewårningar fanns,
Jag på heden mig roat så godt som jag kan,
Nu farväl Rommehed, der på linie och led Wi
ha stått som kamrater, och det med bested.

GS 1910

En nymodig

och mycket hurtig

Bewårings-Wisa:

Rom bröder och samloms till mötet
med hast, etc.

Sjunges tillförm: "Carl Johan beordrar oss bröder i
fält" etc. (Enligt bejiffrad melodi.)

N:o 10.

S A H U N,
J. S. Åkerbloms Boktryckeri, 1846.

21 dur.

05 | 1 11 | 1 31 | 1 07 07 | 2, || 07 | 05
05 05 | 05 06 07 | 2 11 | 1 || 1, 3 | 5 43 |
2 23 | 4 32 | 1 || 13 | 54 32 | 43 21 |
5 55 | 56 || 42 | 1 11 | 1 31 | 06 06 06 |
06 || 42 | 07 05 05 | 05 06 07 | 1 11 | 1 ||

Rom bröder och samloms till mötet med hast,
Att låra exercera och det skall gå raskt, Vi ska'
lyda befäl, ja, hwarendaste själ, Som kan födra
gemåret till äret och hdt; Vi ska modiga stå uti
ledet också, Till att höra kommando och det
lyfna på.

2. Hej, lustigt kamrater, kom sjungom och
drick, Hwarendaste man uti frigsmannastick! Den
som ej har humör, han ej här vara idr, Nej,
bland färngar i spiseln han då vara bdr, Och
der låta som han wor' den tappreste karl, Fast
än han inom bröstet ett har-hjerta har.

3. Adjd hulda moder, adjd hulda far, A-
djd hulda sysskon, min kärlek ni har: Snart wi
komma igen till vårt utwalda hem, Der som flic-
korna blomstra som rosor på äna, Der wi söka
en wån, som oss älskar igen, Under hela vår lef-
nad till sednaste qwåll.

4. Adjd våra männer båd' liten och stor,
Wi gå att förswara det land wi bebo, Att ej

fiendens hand skall få härja vårt land, Eller
fränka vår frihet och det brödraband, Som med
Norge wi knöt, på den Skandiska d, Ty Carl
Johans bedrifter wißt aldrig utdö.

5. Kom bröder! med swärdet i handen wi
gå, Att följa Kung Oscar när det gäller på,
Och vår fiende slå hwar wi dem råka på, Att
de aldrig mer wäga mot Swensfare gå, Låt
oss tappert gå på, pistka fiender så, Att de aldrig
mot Sverige sig mer resa må! —

6. De fega och tanklösa undra uppå, Att
wi som bewåring så williga gå, Men de order
wi fått ifrån Skaparen gått, Dem wi skola å-
lyda i allring så godt, Som är möjligt, ty det
hör hwar menniska till, Att lefwa i werlden som
Skaparen will.

7. På heden wi gånga i jemnt fjorton dar;
Och hemma de tänka på oss hwarje dag, Huc
wi här kunna må; de ej kunna förstå, Att wi haf-
wa så muntert och roligt också, Som wi gick i
en dans, der som flickorna dans, Som af kär-
lighets pra förlorat all sans.

8. Ei så ska' wi lefwa, ja så ska' wi dö,
För fäderneslandet, för Kung och för mö, Wä-
ga jemnt lif och blod, för vår öfwerhet god,
Och den frihet wi njuta på fädernes-jord, Som
vårt Swerge har njutit från uråldrig tid; Ty
den högste har warit oss alltid så blid.

9. Farväl, alla muntra kamrater, med er!
Kanhända wi åter hwarandra så se, Uppå frem-
mande ort, det kan snart warda spordt, Att för-
synen kan skicka oss långt bort sin kos, Till att